

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3460/2018
13.02.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Зоране Делибашић, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дијана Арсенов, адвокат из ..., против тужене "ББ", ..., чији је пуномоћник Урош Топић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5472/2017 од 29.11.2017. године, у седници одржаној 13.02.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5472/2017 од 29.11.2017. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5472/2017 од 29.11.2017. године, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 3534/15 од 07.03.2017. године, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 2. став 3. тачка 4. и 5. Уговора о стамбеном кредиту од 08.06.2007. године, закљученог између тужиоца, као корисника кредита и тужене као банке, чија је садржина изреком наведена (став први изреке). Одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име неоснованог обогаћења исплати износ од 476.598,14 динара и то појединачне месечне износе, наведене у изреци (став други изреке). Одбијен је предлог тужене за прекид парничног поступка (став трећи изреке). Одбијен је приговор литиспенденције (став четврти изреке). Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 159.344,00 динара (став пети изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5472/2017 од 29.11.2017. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом пресуде. Преиначено је решење о трошковима поступка, тако што се

обавезује тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 165.344,00 динара. Одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), а којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Наиме, у конкретном случају нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Имајући у виду схватање ревидента о меродавном материјалном праву у конкретном случају и садржину одредбе члана 404. ЗПП, произлази да свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање не доводи до примене овог института, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења. Поред наведеног, тужилац није уз ревизију доставио и одлуке из којих би произлазило да постоји различита судска пракса у идентичној чињеничној и правној ситуацији.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужбом од 04.03.2015. године, тужилац је тражио исплату 435.567,24 динара, а поднеском од 25.07.2016. године је преиначио тужбу и предметну накнаду затражио у износу од 476.598,14 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Имајући у виду да је предметни спор имовинско-правне природе у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 404. став 2. и 413. ЗПП.

Туженој не припадају трошкови одговора на ревизију јер исти, у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић